

Apocalipsa 1:3

Fericit cel ce citește și cei ce ascultă cuvintele proorociei și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape.

μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

„Fericit... căci vremea este aproape.” μακάριος... ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

Poate că cineva ar obiecta: „Cum ar putea oare cineva să fie fericit știind că timpul împlinirii tuturor celor scrise în această carte este aproape, când timpul acela va aduce mari nenorociri peste o mare parte din omenire? Dacă ești unul căruia îți pasă de semenii tăi, cum te vei putea bucura față de o astfel de stare de lucruri?” Într-adevăr, discuția în felul acesta este legitimă într-o anumită măsură și de fapt avem zilnic sub ochii noștri situații care ne întristează, umbrind eventuala clipă de liniște și bucurie pe care am trăi-o la un moment dat oarecare: inundații devastatoare, crime oribile, cutremure, demonstrații de cruzime și de instincte animalice la unii oameni, etc. Și totuși, chiar - sau poate mai ales - printre cei ce și-ar manifesta repulsia față de ideea de fericire a creștinului în mijlocul tuturor nenorocirilor lumii, se poate vedea subțirimea sentimentului de compasiune față de cei nenorociți. Expresia cea mai elocventă și mai la îndemâna tuturor se află poate în alcătuirea programelor de știri TV. La un moment dat, prezentatorul, cu o mină afectată, având un colț al gurii un pic căzut, sprâncenele ușor strânse a tensiune și ridicate către mijlocul frunții a tristețe, dând ușor din cap în sensul de „vai, vai” sau de „da, da; chiar așa”, anunță bilanțul victimelor provocate de valurile uriașe din nu știu ce țară, pentru ca imediat după aceea, cu o față brusc înseninată, să ne vestească un fericit eveniment: casa de mode cutare își lansează ultima colecție de toamnă-iarnă într-un luxos aranjament dintr-un faimos oraș. Nu lasă să treacă apoi mult timp - căci acolo fiecare secundă costă bani mulți - și vorbește de numărul incredibil de mare de oameni care mor zilnic de foame în zonele mai sărace ale lumii - evident, cu aceeași mină afectată -, pentru ca imediat după asta să i se însenineze iar fața când vestește că la o casă de licitații vestită s-a vândut un ciorap care aparținuse unei cunoscute actrițe cu o exorbitantă sumă de bani. Și așa mai departe.

Chiar dacă vedem felul acesta de amalgam de tristețe-bucurie din abundență în fiecare zi, Scriptura nu astfel de sentimente sau stări de lucruri are în vedere atunci când vorbește de fericirea creștinului. Creștinul va plânge întotdeauna în sinea sa atunci când vede în jur o lume de oameni nelegiuiți, căci nelegiuit era și el înainte de a deveni creștin, și, așa cum Dumnezeu l-a avut și pe el în vedere atunci când a trimis pe fiul său în lume spre a fi jertfit pentru iertarea păcatelor, tot așa i-a avut în vedere și pe toți ceilalți oameni. Și dacă Dumnezeu nu dorește moartea păcătosului ci să se pocăiască pentru a fi mântuit, tot așa va fi dorința oricărui dintre creștini. Creștinul va suferi în sinea sa atunci când cei din apropierea-i sunt împotriviți față de Dumnezeu, și ar dori din toată inima să-i vadă mergând, împreună cu el și cu toți ceilalți creștini, pe aceeași cale de lumină către Dumnezeu. Și totuși, în mijlocul tuturor frământărilor, contradicțiilor și speranțelor, adeseori deșarte, legate de cei din jurul său, creștinul este fericit. Fericirea aceasta nu vine în urma vreunei concluzii pe care o trage el din te miri ce considerente, ci este expresia încrederii sale fără limite în Dumnezeu. Aș asemăna această fericire cu fericirea pruncului care trăiește sub protecția și grija unor părinți iubitori. Pruncul acela este fericit, chiar dacă nu are încă nici cea mai mică idee despre fericire și nefericire, chiar dacă în jurul lui se întâmplă toate acele lucruri dezastruoase despre care am amintit mai sus și chiar dacă fratele său mai mare este neascultător față de părinți, fură bani de acasă și de aiurea și din asemenea pricini suferă pedeapsa școlii de corecție, a pușcăriei, etc.

Fericirea creștinului este determinată de legătura sa cu Dumnezeu. Și dacă creștinii sunt ceea ce sunt unii pentru alții, chiar și aceasta se datorează faptului că fiecare, la rândul lui, este ceea ce este față de Dumnezeu.

„... cel ce citește... ascultă... păzesc...” ... ὁ ἀναγινώσκων... ἀκούοντες... τηροῦντες...

Felul în care Dumnezeu vorbește oamenilor și oamenii reacționează la aceasta seamănă poate cu o adunare de oameni în care cineva citește cuvântul lui Dumnezeu și o mulțime ascultă. Unii vor primi cu bucurie și vor păzi acele lucruri, pe când alții ascultă poate, dar numai cu o jumătate de ureche, iar alții chiar pleacă plictisiți sau contrariați. Unii își vor găsi astfel fericirea în supunerea față de Dumnezeu, iar alții și-o vor căuta prin alte părți. Ce fel de fericire își vor fi găsit și unii și alții, știe desigur fiecare dintre ei. În orice caz, fericirea creștinului - așa cum este ea în toată puterea și splendoarea sa - nu se poate cunoaște prin cercetare din afară (așa cum de pildă ai putea cunoaște deplin, în toate detaliile, structura și componența unui motor electric, dacă l-ai cerceta cu mijloace potrivite). Fericirea de care vorbim o vei putea cunoaște în sensul acesta numai și numai dacă ai ajuns s-o trăiești tu însuși. Poate că un astfel de sens au cuvintele lui Isus: „și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește” (Apocalipsa 2:17).